

Begrundelse

I forbindelse med en demonstration med deltagelse af flere tusinde herboende palæstinensere i Odense den 6. oktober 2000, blev der afbrændt israelske flag. En borger foretog en anmeldelse heraf til Politiet i Odense og henviste til straffelovens § 110 e, der har følgende ordlyd: »Med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år straffes den, der offentlig forhåner en fremmed nation, en fremmed stat, dens flag eller andet anerkendt nationalmærke eller De Forenede Nationers eller Det Europæiske Råds flag«. Vicepolitimesteren i Odense har ifølge Fyens Stiftstidende afvist anmeldelsen, fordi § 110 e ikke kan håndhæves over for krænkelser, der har karakter af en politisk meningstilkendegivelse, og vicepolitimesteren mener heller ikke, at afbrændingerne var en overtrædelse af politivedtægten, fordi de foregik under en lovlig anmeldt demonstration. Spørgeren stiller sig uforstående overfor vicepolitimesterens begrundelser for afvisning af anmeldelsen. Det helt centrale må være, om afbrænding af et andet lands officielle flag, er udtryk for en forhånelse eller ikke, snarere end om afbrændingen foregår under en demonstration, hvad enten denne er lovlig anmeldt eller ej. Det er vel snarere sådan, at flagafbrændingen i sig selv er udtryk for en forhånelse af et andet land og at det netop er selve formålet med at brænde flaget af. At afbrændingen sker under en demonstration understreger vel netop, at det sker som led i en forhånelse. Hvad skulle formålet med flagafbrændingen ellers være. Spørgeren er interesseret i at få oplyst, om ministeren er enig i afgørelsen om afvisning af anmeldelse om flagafbrændingen i Odense, og hvis ikke, om ministeren vil give meddelelse til landets politimestre om, at personer, der afbrænder flag, om muligt skal anholdes og sigtes efter § 110 e.

Svar (3/11 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Politimesteren i Odense om en udtalelse.

Når denne udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 341

Til kirkeministeren (1/11 2000) af:

Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren på baggrund af en pressemeddelelse fra Kirkeministeriet den 19. juni 2000, med overskriften »Berbersket stigning i landskirkeskatten« hvor det fremgår, at »Fællesfondens udgifter er – som det fremgår af tallene ovenfor – 90 mio. kr. højere end landskirkeskatten. Godt 32 mio. kr. bliver dækket ind af renteindtægter samt diverse øvrige indtægter. Det er desuden besluttet, at Fællesfonden skal låne knap 58 mio. kr. i de kapitaler, som stifterne administrerer. Lånet skal finansiere de 37,7 mio. kr., som skal bruges til etablering af DNK. Lånet skal endvidere styrke Fællesfondens kassebeholdning«, redegøre for lovhjemlen, som danner grundlag for dette »lån« på 58 mio. kr., samt oplyse om, hvorvidt lån af tilsvarende karakter er forekommet i det seneste årti?«

Svar (8/11 2000)

Kirkeministeren (Margrethe Vestager):

Fællesfondens lån på 58 mio. kr. vil efter forhandling med de enkelte stiftsøvrigheder blive bevilget med hjemmel i § 23, stk. 1, i lov om folkekirkens økonomi, jf. lovbekendtgørelse nr. 537 af 24. juni 1997, sammenholdt med § 8 i Kirkeministeriets bekendtgørelse nr. 431 af 24. maj 1996 om bestyrelse af kirkernes og præsteembedernes kapitaler.

Lånet bliver optaget i kirkernes og præsteembedernes kapitaler til fordel for fællesfonden. Det betyder, at lånet regnskabsmæssigt kommer til at figurere som en pengetilførsel til kassebeholdningen ved et eller flere af de 10 stifter her i landet. Baggrunden herfor er, at hver stiftsøvrighed er selvstændigt regnskabspligtig i forhold til Rigsrevisionen for bestyrelsen af sin andel af fællesfonden.

Der er flere eksempler på sådanne lån i de seneste ti år. Eksempelvis er der optaget lån til finansiering af erhvervelse af fast ejendom til henholdsvis Fyens Stiftsadministration, Århus Bispegård og Sjællands Kirkemusikskole, samt lån til restaurering af bispegårdene i Københavns, Viborg og Roskilde Stifter.